

Oğlan ve Dostluk Ağacı

Ebru Mina TOMURCUK

Ođlan ve Dostluk Ağacı

Ebru Mina TOMURCUK

Milo, dađınık kestane rengi sađlı ve dişlerinin arasında küçük bir boşluk görünen gülümsemesi olan küçük bir ođlandı. Evinin yakınındaki ormanı keşfetmeyi çok severdi ve ilginç yapraklar toplamak için her zaman omzunda bez bir çanta taşırdı. Güneşli bir sabah, daha önce hiç görmediđi bir ağaç buldu. Bir ev kadar yüksekti; kabuđu altın kahverengiydi ve yaprakları yumuşak altın ve yeşil renklerde parlıyordu.

Ağacın kabuğunda, sanki nazikçe kapanmış gözler gibi görünen kıvrımlı budaklar vardı ve gövdesine yosunlu sarmaşıklardan bir atkı sarılmıştı. İnce dallardan yapılmış küçük rüzgâr çanları esintide usulca çınliyordu. Milo yaklaştı ve yumuşak bir fısıltı duydu. 'Merhaba, küçük dostum,' dedi ağaç. 'Ben Hazel, Hikâye Ağacı'yım. Yapraklarım hayvan dostluklarının hikâyelerini taşır, ama bazıları unutuldu.'

Milo'nun büyük ela gözleri kocaman açıldı. 'Unutulmuş hikâyeler mi?' diye sordu. Hazel dallarını hışırdattı ve altın bir yaprak süzülerek Milo'nun avucuna düştü. Üzerinde, yazı gibi parlayan ince gümüş damarlar vardı. 'İki dost birbirlerini ne kadar önemsediklerini unuttuğunda,' dedi Hazel, 'hikâyeleri solar. Bu unutulmuş masalları toplamama ve dostları yeniden bir araya getirmeme yardım eder misin?' Milo başını salladı. 'Ederim!'

Hazel, Milo'ya tavşan Bramble ile kirpi Pip'i anlattı. Bir sepet böğürtlen yüzünden çıkan aptalca bir tartışmaya kadar en iyi arkadaşlardı. Şimdi ormanın iki ayrı ucunda yaşıyorlar ve hiç konuşmuyorlardı. 'Onların hikâye yaprağı soluyor,' dedi Hazel. 'Bu yaprağı al ve seni yönlendirmesine izin ver.' Milo parlayan yaprağı çantasına koydu ve kıvrımlı patikadan yola koyuldu.

Kısa süre sonra Milo, Bramble'ı yuvasının önünde buldu. Üzerinde yamalı cepli, mavi düğmeli bir yelek vardı ve küçük, örgü bir sepet taşıyordu. Uzun kulakları sarkmıştı ve üzgün görünüyordu. 'Merhaba,' dedi Milo nazikçe. 'Seninle Pip hakkında bir hikâye buldum.' Bramble'ın kehribar rengi gözleri kocaman açıldı. 'Pip?' diye fısıldadı. 'Artık konuşmuyoruz. Muhtemelen beni hatırlamıyor bile.'

Milo parlayan yaprağı çantasından çıkardı. Yaprağı havaya kaldırdığında gümüş damarlar parıldadı ve yumuşak bir ses Bramble ile Pip'in hikâyesini anlattı. Böğürtlenleri nasıl paylaştıklarını, birlikte sıcacık bir yuva yaptıklarını ve aptalca şakalara nasıl güldüklerini anlattı. Bramble'ın burnu seğirdi. 'Onu özlüyorum,' dedi sessizce. 'Ama ne söyleyeceğimi bilmiyorum.'

Milo, dişlerinin arasındaki boşluk görünen gülümsemesiyle gülümsedi. 'Belki merhaba diyerek başlayabilirsin,' dedi. 'Ve belki bir hediye götürebilirsin.' Bramble bir an düşündü. Sepetine uzandı ve tombul, sulu bir havuç çıkardı. 'Pip havucu çok sever,' dedi. 'Ona bunu götüreceğim.' Milo'yla birlikte patikadan aşağı zıpladı; kabarık beyaz kuyruğu arkasında sallanıyordu.

Ormanın diğ er ucunda, kirpi Pip bir  alının altına kıvrılmıştı. Kırmızı boyun atkısı düzg nce bağlanmıştı ve yanında küçük, deri bir b ğ rtlen kesesi asılıydı. Ayak seslerini duyunca başını kaldırdı. 'Bramble?' dedi şaşkınlıkla. 'Burada ne yapıyorsun?' Bramble havucu uzattı. 'Sana bir şey getirdim,' dedi utanga  a.

Pip'in seğıren siyah burnu havucu kokladı. 'Hatırlamışsın,' dedi yumuşak bir sesle. 'Elbette hatırladım,' dedi Bramble. 'Sen benim en iyi arkadaşımsın. Tartıştığımız için özür dilerim.' Pip'in küçük kara gözleri parladı. 'Ben de özür dilerim,' dedi. Kesecisini açtı ve Bramble'a bir avuç böğürtlen uzattı. 'Bunlar senin için.' Atıştırmalıklarını paylaştılar ve birlikte güldüler.

Milo'nun içi ısındı. Ama toplanacak daha çok hikâye vardı. Hazel ona birlikte şarkı söylemeyi bırakmış iki kuşu ve paylaşmayı unutmuş bir sincabı anlatmıştı. Her hikâye yaprağıyla Milo, hayvanların dostluklarını hatırlamalarına yardım etti. Sabırla dinledi, nazik sözler söyledi ve kısa süre sonra orman neşeli cıvıltılar ve şen şarkılarla doldu.

Bir gün Milo, parlayan yapraklarla dolu çantasıyla Hazel'a döndü. 'İyi iş çıkardın, küçük dostum,' dedi Hazel. 'Ama unutma, dostluklar her gün özen ister, tıpkı bir bahçenin suya ihtiyaç duyması gibi.' Milo başını salladı. Hayvanları sık sık ziyaret edeceğine ve birbirlerini takdir etmelerini hatırlatacağına söz verdi. Ağaç mutlulukla hışırdadı ve yaprakları daha da parladı.

O günden sonra Milo, Hazel'ı her hafta ziyaret etti. Bazen hayvanları da yanında getirirdi ve ağacın altında oturup hikâyeler paylaşırlardı. Bramble ile Pip yeniden ayrılmaz ikili oldular ve diğer hayvanlar sorunlarını konuşarak çözmeyi öğrendiler. Hazel'ın yaprakları yeni hikâyelerle parıldadı ve rüzgâr çanları dostluğun yumuşak ezgisini söyledi.

Milo, en küçük nezaketlerin bile dostları yeniden bir araya getirebileceğini öğrendi. Paylaşılan bir havuç, bir avuç böğürtlen, dinleyen bir kulak—bu küçük şeyler dünyalara bedeldi. Hayvanlar birbirlerini takdir etmeyi öğrendiler ve Milo'yu her zaman sıcak gülümsemelerle karşıladılar. Orman kocaman, mutlu bir aile gibi hissettiriyordu ve Hazel'ın hikâyeleri her gün daha da zenginleşiyordu.

Bir akşam, güneş ağaçların ardında batarken Hazel, Milo'ya fısıldadı. 'Dostluğun korunmaya değer bir hazine olduğunu gösterdin. Yapraklarım bu yumuşak masalları paylaşmayı sürdürecektir, ama onları canlandıran sensin.' Milo ağacın gövdesine sarıldı ve hem eski hem yeni dostlarına özen göstermeye devam edeceğine söz verdi.

Böylece oğlan ve Dostluk Ağacı hikâyeler paylaşmayı sürdürdüler. Hayvanlar altın yeşili yaprakların altında toplanır ve Hazel nezaket ile kahkaha masalları anlatırdı. Milo'nun çantasında her zaman bir yaprak daha için yer vardı ve kalbinde her zaman bir dost daha için yer vardı. Orman neşeyle doluydu ve hikâyeler hiç bitmedi.

Milo, ilişkilerin özen ve takdir hak ettiğini öğrendi. Her gün orman dostlarını ziyaret etti ve her gün nezaket göstermenin yeni yollarını buldu. Dostluk Ağacı dimdik ve gururla durdu; yaprakları sonsuza dek sürecektir dostluk hikâyeleriyle parıltı. Ve dikkatle dinlerseniz, rüzgâr çanlarının yalnızca sizin için dostluk şarkısı söylediğini duyabilirsiniz.